

РЕШЕНИЕ

№ 5319

гр. София, 12.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 14.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **7561** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 40 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба от Я. Д. Ц. срещу мълчалив отказ на изпълнителния директор на [фирма] по искане за предоставяне на достъп до обществена информация, за което е подадено заявление с вх. № 23888-СОА20-ЕВ01-298 от 9. 05. 2020 г., депозирано пред Столична община и препратено по компетентност от Столична община на [фирма] . С посоченото заявление жалбоподателят Ц. е поискал да получи в електронен вид доклад за дейността, доклада на независимия отидор и финансовият отчет на [фирма] за 2019 г.

Жалбоподателят моли за отмяната на мълчаливия отказ, като излага съображения, че исканата информация е с общественозначим интерес. В съдебно заседание изложеното в жалбата се поддържа от процесуалния представител на жалбоподателя, като се излагат съображения и в писмени бележки. Претендират се направените по производството разноски.

Ответникът по оспорването в писмено становище, представено с административната преписка, мотивира доводи за недопустимост на жалбата, тъй като [фирма] не е задължен субект по смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗДОИ, а в условията на евентуалност се мотивира довод за неоснователност на жалбата. В съдебното заседание същият се представлява от юрк. Д., който моли жалбата да бъде отхвърлена.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, становището на ответника и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбоподателят Я. Ц. е подал заявление до Столична община, с вх. № 23888-СОА20-ЕВ01-298 от 9. 05. 2020 г., с което е поискал да получи в електронен вид доклад за дейността, доклада на независимия отидор и финансовият отчет на [фирма] за 2019 г.

С писмо изх. № СОА 20-ЕВ01-298 - 1 от 27. 05. 2020 г., копие от което е изпратено и на жалбоподателя Ц., заявление вх. № 23888-СОА20-ЕВ01-298 от 9. 05. 2020 г. е изпратено по компетентност на изпълнителния директор на [фирма]. В законоустановения 14-дневен срок изпълнителният директор на [фирма] не се произнесъл по така направеното заявление, вследствие на което е депозирана и жалбата, предмет на разглеждане в настоящото съдебно производство.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Според чл. 9, ал. 1 ОТ ЗДОИ обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна - официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /чл. 10/, а служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл. 11/. Достъпът до официална информация, която се съдържа в нормативни актове, и до друга официална информация в случаите, когато това е предвидено със закон или по решение на органа, който я е създал, се осигурява чрез обнародването им /чл. 12, ал. 1 и ал. 2/, а достъпът до официална информация извън случаите по ал. 1 и 2 е свободен и се осъществява по реда на този закон. Според чл. 13 от ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен и се осъществява по реда на този закон, при спазване на ограниченията по ал. 2 и отчитане на хипотезите по ал. 4 – случаите на надделяващ обществен интерес.

Субектите, задължени за предоставянето на обществена информация, са посочени в чл. 3 от закона. Според ал. 1 това са държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България. Ал. 2 изрично предвижда, че разпоредбите на ЗДОИ се прилагат и за достъпа до информацията, създавана и съхранявана от 1. публичноправни субекти, различни от тези по ал. 1, включително публичноправните организации; 2. физически и юридически лица само относно извършвана от тях дейност, финансирана със средства от консолидирания държавен бюджет и средства от фондове на Европейския съюз или предоставени от Европейския съюз по проекти и програми.

Според § 1, т. 4 от ДР на ЗДОИ "Публичноправна организация" е юридическо лице, за което е изпълнено някое от следните условия: а/ повече от половината от приходите му за предходната бюджетна година се финансират от държавния бюджет, от

бюджетите на държавното обществено осигуряване или на Националната здравноосигурителна каса, от общинските бюджети или от възложители по чл. 5, ал. 2, т. 1 - 14 от Закона за обществените поръчки /ЗОП/; б/ повече от половината от членовете на неговия управителен или контролен орган се определят от възложители по чл. 5, ал. 2, т. 1 - 14 от ЗОП; в/ обект е на управленски контрол от страна на възложители по чл. 5, ал. 2, т.1 - 14 от ЗОП; управленски контрол е налице, когато едно лице може по какъвто и да е начин да упражнява доминиращо влияние върху дейността на друго лице.

Възложители по чл. 5, ал. 2, т. 1 – 14 от ЗОП са: 1. президентът на Република България; 2. председателят на Народното събрание; 3. министър-председателят; 4. министрите; 5. омбудсманът на Република България; 6. управителят на Българската народна банка; 7. председателят на Конституционния съд на Република България, административните ръководители на органите на съдебна власт, които управляват самостоятелни бюджети, както и административните ръководители на прокуратурите в страната; 8. областните управители; 9. кметовете на общини, на райони, на кметства, както и кметските наместници, когато са разпоредители с бюджет; 10. председателите на държавните агенции; 11. председателите на държавните комисии; 12. изпълнителните директори на изпълнителните агенции; 13. ръководителите на държавни институции, създадени със закон или с постановление на Министерския съвет, включително обособени структури на органите на изпълнителната власт, когато са юридически лица и разпоредители с бюджет; 14. представляващите публичноправните организации.

Според § 2, т. 43 от ДР на ЗОП "Публичноправна организация" е юридическо лице, за което са изпълнени следните условия: а/ създадено е с конкретната цел да задоволява нужди от общ интерес, които нямат промишлен или търговски характер; б/ финансирано е с повече от 50 на сто от държавни, териториални или местни органи или от други публичноправни организации, или е обект на управленски контрол от страна на тези органи; или има управителен или надзорен орган, повечето от половината от членовете на който са назначени от публичен възложител по чл. 5, ал. 2, т. 1 – 14 от ЗОП.

Съгласно чл. 20 от Устава на [фирма] едноличен собственик на капитала на търговеца е Столична община, която осъществява и функциите на Общо събрание и съответно избира и освобождава членовете на Надзорния съвет /чл. 21, ал. 1, т. 4 от Устава/. Надзорният съвет избира и освобождава членовете на Управителния съвет на дружеството, контролира дейността на УС и определя правилата за работата на последния /чл. 28, ал. 2 от Устава/. Съгласно чл. 14 от Закона за местното самоуправление и местната администрация общината е юридическо лице и има право на собственост и самостоятелен общински бюджет. Орган на изпълнителната власт в общината е кметът, който ръководи цялата изпълнителна дейност на общината.

От анализа на цитираните разпоредби съдът обосновава извод, че [фирма] е публичноправна организация по смисъла на § 1, т. 4, б. „б“ и б. „в“ от ДР на ЗДОИ във вр. с чл. 5, ал. 2, т. 9 от ЗОП и следователно е задължен субект по чл. 3, ал. 2, т. 1 ЗДОИ. В този смисъл многократно се е произнасял в практиката си и Върховният административен съд – Определение №11505/13. 09. 2013г. по адм. дело №11753/2013 г.; Решение №7228/28. 05. 2013г. по адм. дело №11081/2012 г.

Следователно, [фирма] е задължен субект по чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ, който следва да се произнесе по така подаденото заявление.

Съгласно Решение № 7 от 4 април 1996 г. по к.д. № 1 от 1996 г. на КС на РБ: „правото да се търси, получава и разпространява информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията принадлежи на всеки - физически и юридически лица, и защитава както интереса на личността, така и интереса на обществото да бъдат информирани. От друга страна, чл. 41, ал. 2 от Конституцията гарантира на гражданите достъп до информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес. /.../ Правото да се търси и получава информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията обхваща задължението на държавните органи да осигуряват достъп до общественостнозначима информация. Съдържанието на това задължение подлежи на определяне по законодателен път. То включва задължение на държавните органи да публикуват официална информация, както и задължение да се осигурява достъп до източници на информация. Неговото ограничаване на основанията, посочени в изр. 2, изисква установяване по законодателен път на обстоятелствата, които се отнасят до съображения за национална сигурност или защита на обществения ред. Това се отнася и до основанията, на които може да бъде отказвана информация на гражданите от страна на държавни органи или учреждения съгласно чл. 41, ал. 2 от Конституцията. Правото, установено в тази разпоредба, е лично. То се свързва с обоснован законен интерес на гражданите, а ограничаването му - със създаването на законова регламентация на хипотезите, в които информацията съставлява държавна тайна или друга тайна, за която съществуват предвидени от закона основания за опазването ѝ“.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България, която дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Достъпът до служебна обществена информация е свободен и може да бъде ограничен в изрично изброените в чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ хипотези.

Според правилото на чл. 38 от ЗДОИ задълженият субект е длъжен изрично да се произнесе в законоустановения срок по подаденото пред него заявление за достъп до обществена информация, с акт в който, при хипотезата на отказ, мотивирано да посочи кои са фактическите и правни основания, поради които не е възможно предоставяне на достъп до търсената информация.

При направено искане за достъп до информация задълженият субект е длъжен да разгледа подаденото заявление, извършвайки поредица от действия, регламентирани в разпоредбите на чл. 28 – чл. 33 вкл. от ЗДОИ, вследствие на които да прецени исканата информация дали е такава по определението на закона или не, налице ли са законови ограничения за достъп до исканата информация и в зависимост от това да уважи искането в пълен или ограничен обем, или да постанови мотивиран отказ. Това правило е приложимо и в случаите, когато задълженият субект прецени, че търсената информация не може да бъде получена на основание ЗДОИ. Единствената призната от специалния закон възможност за процедиране е да се постанови решение за предоставяне или за отказ за предоставяне на достъп до поисканата информация, за което да бъде уведомен заявителят. След като специалният закон /ЗДОИ/ изисква изрично произнасяне на задължения субект, то неговото мълчание винаги се явява незаконосъобразен отказ в хипотезата на чл. 58, ал. 1 от АПК.

Предвид това, съдът намира подадената жалба за основателна, поради което мълчаливият отказ следва да бъде отменен като незаконосъобразен. На основание чл. 41, ал. 1 от ЗДОИ административният орган дължи произнасяне по заявлението на Я. Д. Ц. в 14-дневен срок от влизане в сила на съдебното решение.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК следва да се възстановят направените по делото разноски в размер на 500 /петстотин/ лева за осъществено процесуално представителство от адв. Р. К., за което е приложен договор за правна защита и съдействие /л. 10 от делото/, в което е уговорено и изплатено адвокатското възнаграждение, както и сумата от 10 /десет/ лева за държавна такса. Уговореното и изплатено адвокатско възнаграждение е определено в неговия минимум, съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09. 07. 2004 г. на Висшия адвокатски съвет за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Второ отделение, 29-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ мълчалив отказ на изпълнителния директор на [фирма] за предоставяне на достъп до обществена информация по заявление с вх. № 23888-СОА20-ЕВ01-298 от 9. 05. 2020 г., депозирано пред Столична община и препратено по компетентност на [фирма] .

ИЗПРАЩА делото като административна преписка на изпълнителния директор на [фирма] за ново произнасяне по подаденото заявление, съобразно указанията, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОПРЕДЕЛЯ 14 /четиринадесет/ дневен срок за произнасяне, който започва да тече от момента на влизане на съдебното решение в сила.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Я. Д. Ц. сумата от 510 /петстотин и десет/ лева, представляваща направените по делото разноски.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: